

La culpable és la plastilina!

Els mals resultats en les proves d'avaluació del sistema educatiu han estat, en els darrers temps, el detonant d'un encès debat públic sobre l'educació. De forma recurrent, alguns reputats opinadors, assidus a tertúlies radiofòniques i televisives, s'han apressat a assenyalar diversos culpables. Amb una frivolitat digna de millors empreses, han conclòs que les escoles del nostre país només es preocupen que els nens i nenes siguin feliços (com en un Summerhill universal), i que els mestres han desertat de tota pretensió de rigor i esforç en el quefer diari dels alumnes a les aules. Ha fet fortuna l'expressió *pedagogia de la plastilina* per qualificar aquest suposat abandó del treball ben fet. Com si l'única herència de dècades de renovació pedagògica hagués estat el joc lliure o l'apatia. Els antidòts recomanats són la tornada a la cultura de l'esforç i la recuperació de la disciplina. La presidenta de la comunitat de Madrid, erigida en experta pedagoga, ha decretat la tornada de les tarimes a les aules com a solució infal·lible.

El que sorprèn de debò és no sentir parlar, en aquest debat, de números. És cert —tal com hem llegit a la premsa— que estem a la cua d'Europa en inversió en ensenyament públic? Sorprèn també que no es

parli de la formació del professorat. Tenim els plans d'estudis de mestres que calen? Serà el màster de Formació del Professorat d'Educació Secundària la solució definitiva a unes aules cada dia més complexes?

Enmig del soroll, els cossos docents no aconsegueixen fer-se sentir. Prou feina tenen potser a posicionar-se davant la nova llei d'educació. Serà a partir d'ara el director del centre una mena de director gerent? És això compatible amb la cultura de participació, col·laboració i compromís que inspirava els claustres de la renovació pedagògica? Però, per altra banda, com ha d'arribar als centres docents la política de rendició de comptes que s'aplica als funcionaris públics en tants àmbits? Implica això ser avaluats?

Cal que mestres i professors tinguin més veu en el debat públic sobre educació, perquè altres no dubten a suplantar-los i a erigir-se en improvisats experts. I des de l'atreuiment de la ignorància, llancen sentències i proposen panacees d'un simplisme aclaparador. Dins de les seves possibilitats, la revista que teniu a les mans —o a la pantalla— s'ofereix, una vegada més, com a tribuna perquè els docents deixin sentir la seva veu.